

ΗΘΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΩΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Η χώρα του Ρας Ταφρασί εκπολιτίζεται κάθε μέρα. Οι ξένοι οι οποίοι την επισκέπτονται τακτικά για εμπορικούς σκοπούς, μετέδωσαν στους κατοίκους της τα φώτα του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Ωστόσο μέχρι των μέσων ακόμα του περασμένου αιώνας η Αβησσυνία ήταν μία σχεδόν άπολιτιστη χώρα. Κ' έπειδή ο πολιτισμός ενός κράτους φαίνεται απ' τη θέση που κατέχει σ' αυτό η γυναίκα, θα σάς αφηγηθούμε παρακάτω μερικά χαρακτηριστικά έθιμα της Αβησσυνίας, για να λάβετε μία ιδέα της βαρβαρότητας που επικρατούσε άλλοτε στη χώρα των Νιγούζ.

Και πρώτον, οι Αβησσυνιοί είνε εξαιρετικά ζηλιάρηδες. Όταν έχει κανείς την ύποψια πως η γυναίκα του δεν του είνε πιστή, έχει απόλυτος το δικαίωμα από μόνος του να τη μαυρίσει περισσότερο στο ξύλο!

Αμα συμβή και πεθάνουν τα πρώτα παιδιά μιάς γυναίκας, όλοι πιστεύουν πως τα βάζανε τα μάτια της μητέρας τους. Και γι' αυτό άρβυλός τον λόγο, αμα γεννηθή κανένα παιδί, ο πατέρας το λέγει και το παραδίδει σε μία τροφή. Η μητέρα δεν επιτρέπεται να δει το παιδί της πριν γίνει έντεκα χρονών!... Και το τρομερότερο είνε πως επικρατούσε η συνήθεια, αμα γεννιόταν κανένα παιδί να του κόβουν ένα κομμάτι απ' τ' αυτί του και να το δίνουν της μητέρας να το φάη!...

Γενικά, η γυναίκες των κατώτερων λαϊκών τάξεων υπέφεραν τόσο πολύ απ' τον καταθλιπτικό ζυγό των συζύγων, ώστε πολλές δεν άντεχαν να και αυτοκτονούσαν. Η έλπιδια μάλιστα των γυναικών αυτοκτονιών που έμαύιζε την Αβησσυνία, είχε λιγοστέψει κατά πολύ τον αριθμόν των ανακρωσισμών του σφαίου φύλου σ' όλη την Αβησσυνία.

Ο σύζυγος όμως της δυστυχισμένης γυναίκας που προτιμούσε το θάνατο απ' τη μαρτυρική ζωή, δεν λυπότανε καθόλου για τη στέγηση του τρομερού τον ήμισυος. Απεναντίας έπαιρνε το σκηνίσι να το όποιον είχε κρημαστέη η γυναίκα του—ό άταχονομιάς ήταν το ποιμνίσι μέρη αυτοκτονίας των γυναικών της Αβησσυνίας—το έκοβε μικρά-μικρά κομμάτια και τα μοσχοπολούσε!

Υπήρξε έσοχ'η κατά την όποια η μεγαλύτερη ετυχία για έναν Αβησσυνό ήτανε να δει τη γυναίκα του κρημασμένη!...

ΣΤΙΧΟΙ

IN MEMORIAM

Μητέρα, όλη σου η ζωή μι' αδιάκοπη ήταν έννοια
Για τα παιδιά σου και σ' αυτά ξεπόσες τη ζωή σου:
Τους πόθους, τις έλπίδες μας και πόσους τους πόνοους
Πρώτη έδω του δώ: ένοιωθες σά νάτανε δικό σου!

Κι' όταν ο χρόος άρπαζε τα δυό μας τ' αδελφάκια,
Για να μην είνε όρφανη στην άλλη τη ζωή τους,
Και για να είναι πλάι τους να νουάξουν για ζείνα,
Μητέρα, εκατέβηκες στο τάφο τους μαζί τους.

Κ. Ουράνης

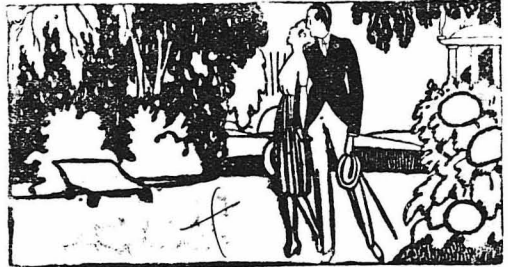
έκδικηση που έλαβε. Είχε αγαπήσει πολύ τη Μίτου και πονούσε τρομερά βλέποντας πως προτιμούσε τον πατέρα του άλο ζείνον. Άρχισε να βλέπει όλα κόκκινα τρογύρω του και άρπαζοντας ένα χάλκινο αγαλματάκι που είδε μπροστά του, πάνω σ' ένα τραπέζι, τόρραβε με όση δύναμη είχε πάνω στη Μίτου. Η ένα έπιασε κείνο, βγάζοντας μια κρανηγή πόνοου!... Την είχε χτυπήσει στο κεφάλι.

— Παιδί μου! σ' όρρασε τότε ο Κάρλ Λένουγκε, αγαλιάζοντας το όμμα της Μίτου.

Και ένω ο Μόρρις τον κοίταζε σ' όν άποβλακωμένος, του έλεπε κλαίνοντας και βογγώντας:

— Ήτανε κόρη μου... ήτανε παιδί μου... Ένα νεανικό παράπομα... Δεν τόλμησα να κάνω λόγο στη μητέρα σου... Και σ' άγαπούσε... Μά έγω της είπα πως έπρεπε να πάρη και σ' αγαπάω... Και τη σκότωσες... Σκότωσες την άδερφή σου... Μίτου παιδί μου!

Μπέτμαν Γιόριγκ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΑΝ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Όλοι σχεδόν οι Απόστολοι βρήκανε θάνατο μαρτυρικό, ακολουθώντας το παράδειγμα Έκεινου που τους είχε δείξει το Φως και τη Ζωή με τον εθελούσιο θάνατο του.

Ο Ματθαίος, ο Αποστόλος και Ευαγγελιστής, φαίνεται πως βρήκε μαρτυρικό θάνατο ή πως δολοφονήθηκε με ξίφος σε μια πόλι της Αιθιοπίας.

Ο Μάρκος, ο Ευαγγελιστής, ξεψύχησε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, ένω οι Ρωμαίοι τον τραβούσανε στους δρόμους, δεμένο με σκονιά απ' τα πόδια.

Ο Λουκάς, ο Ευαγγελιστής, κρημάστηκε στην Ελλάδα, από μιάν ελιά.

Ο Ιωάννης, ο Αποστόλος, Ευαγγελιστής και ποιητής της Αποκαλύψεως, καταδικάστηκε στη Ρώμη, να τον οίξουνε σ' ένα καζάνι βραστό λάδι. Τα κατάρωσε όμως να γλυτώση και πέθανε άργότερα, στην Έφεσο από φυσικό θάνατο.

Ο Αποστόλος Πέτρος έστανούρη στη Ρώμη, με το κεφάλι προς τα κάτω. Μόνος του είχε ζητήσει να του κάνουν τη χάρη και να του έμβάλουν το τρομερό αυτό μαρτύριο—έπειδή έκανε πως δεν ήταν άσιος να πεθάνη στην ίδια θέση και με τον ίδιο τρόπο που πέθανε ο Υιός του Ανθρώπου.

Ο Αποστόλος Γάκωβος ο Μείζων άποκεφαλίστηκε στην Ιερουσαλήμ.

Τον Αποστόλο Γάκωβο τον Έλάσσονα πρώτα τον πέταξαν κάτω απ' τη στέγη ενός ναού και ύστερα τον άποτελείωσαν μ' ένα ρόπαλο.

Ο Αποστόλος Φίλιππος κρημάστηκε στην Ιερσόπολη της Φρυγίας.

Τον Αποστόλο Βαρθολομαίο τον έδωσαν ζωντανο, Ο Αποστόλος Ανδρέας δέθηκε σ' ένα σταυρό. Μέρους όμως της στιγμής που ξεψύχησε, εξακολουθούσε να διδάσκη στο λαό, που ήτανε συγκεντρωμένος μπροστά του, το λόγο του Θεού!

Ο Αποστόλος Θωμάς πέθανε, με το όμμα τρομπυμένο από λόγγες, στο Κορομανδέλ, χωριό των Ανατολικών Ινδιών.

Ο Αποστόλος Ιούδας θανατώθηκε με βέλη.

Ο Σίμων ο Ζηλωτής σταυρώθηκε στην Περσία.

Τον Αποστόλο Ματθία πρώτα τον έπιθούρησαν και ύστερα τον άποκεφάλισαν.

Ο Βαρνάβας, ο Αποστόλος των Έθνών, έπιθούρηθη από τους Ιουδαίους στη Σαλαμίνα.

Ο Αποστόλος Παύλος—ο κρημαστός θεμελιωτής της Χριστιανικής θρησκείας—άποκεφαλίστηκε στη Ρώμη κατά διαταγή του Νέρωνος.

Μά οι Αποστολοι, πριν βρουν ο καθένας τους τέτοιο μαρτυρικό θάνατο, πρόφταναν μιάς διέδωσαν στον κόσμο την ύψηλή διδασκαλία του Ήσου Χριστού. Είχαν εκπληρώσει την μεγάλη τους Αποστολή. Τι σημασία μπορούσε να έχη και ο άιο άγιος θάνατος μέρους στην ιερότητα και τη σημασία του έργου που έπετέλεσαν;

ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΔΑΜ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε αυγούλα η δροσιά βαραίνει τους λαλέδες, τα ζουμπούλια και τους μενεξέδες. Μά ο ήλιος προβάλλει και τάλαφρώνει απ' αυτό το λαμπερό βόρος.

Κάθε αυγούλα νουώθη την καρδιά μου πεύ βαρειά μέσα στο στήθος, μά η ματιά σου την άλαφρώνει από τη θλίψη της.

Δέ θα σου μάθουν τίποτα οι σοφοί. Όμως το χάζι των μακρουλών ματόφθαλων μιάς γυναίκας θα σου άποκαλύψη την ειτυχία. Μην ξεχνάς πως είνε μετρημένες η μέρες σου και πως γρήγορα θα γίνης τροφή της γής. Πάρε κρασί και πήγανε σε μιάν αυγούλα και άφρασε να σε παραγορήση έκείνο. Θα σου κεράση τη φλόγα του, θα σε γλυτώση από τους πάγους του Παρελθόντος και την καταγνιά του Μέλλοντος, θα σπάση τα δεσμά, που σε κρατούν δεμένο!...

Όμαρ Καγιδάμ